

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2027** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#), във връзка с [чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/](#).

Образувано е по жалба на В. П. М., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], вх. Б, ап.6 чрез адв. М. З. срещу Решение № 1040-21-52/27.01.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № 23678 от 29.10.2019 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същото е постановено в разрез с материалноправните разпоредби. Изтъква, че в закона липсва конкретно изискване къде точно следва да е станала злополуката, за да се приеме за трудова и че въпросът за функционалната връзка между травматичното увреждане и извършваната работа би бил съществен само ако е налице нетравматично увреждане и в настоящия случай този въпрос не следва да бъде изследван. Счита за неправилен извода на административния орган за липсата на обективна функционална връзка, която да обуслови настъпилата травма като такава „по повод работата“, а това, че саморазправата е станала в частна собственост счита за ирелевантно към казуса. Сочи, че в атакувания акт не става ясно как административният орган е достигнал до извод, че инцидентът е възникнал вследствие на „конфликт и саморазправа“. Твърди, че злополуката се е случила по повод изпълнение на задължения на жалбоподателя във

връзка със службата му. Твърди, че са налице всички предпоставки, за да се приеме злополуката за трудова, а изводът на АО за липса на „обективна функционална връзка“ счита за немотивиран.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. З., която поддържа жалбата. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Главна дирекция Национална полиция, редовно уведомена, не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 34-и състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От приобщените по делото доказателства се установява, че на 22.04.2019г. в [населено място], жалбоподателят В. М. се е придвижвал от работното си място находящо се на [улица] към адреса където живеел [улица]. При влизане в подземните гаражи на входа на блока,/настоящ адрес: [населено място], кв. Г. М., [улица], вх. Б, ет. 3/, за да остави велосипеда си с които се придвижвал, жалбоподателят видял две непознати лица, които не живеели в блока. При опит да хване едно от лицата, бил нападат от другото лице, което му нанесло удари с ръка в областта на главата и започнало да го ритва с краката. При опит да се предпази от ударите В. М. отстъпил назад и почувствал силна болка в областта на дясното коляно, като паднал на земята. След няколко минути била извикана бърза медицинска помощ, като жалбоподателят бил откаран в болница. В следствие на инцидента жалбоподателят получил травматични увреждания в областта на лявата скула и дясното коляно. В последствие е проведено и оперативно лечение на дясна колянна става. По случая е за образувано досъдебно производство по повод възникналия инцидент с В. П. М. на настоящия му адрес на живее: [населено място], [жк], ул. В., № 1, вх .Б. в I-РПУ-СДВР.

На основание чл.58, ал.1 от КСО и чл.7, ал.1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/ е извършено разследване на злополуката съвместно с представители на ТП на НОИ С. град, ДИТ С. град и ГД "Национална полиция". За резултатите от разследването, съгласно чл.58, ал.6 от КСО, е оформен протокол в типизирана форма № 68 от 08.10.2019 г., екземпляри от който са изпратени в писма с обратни разписки на осигурителя и В. М. С оглед събраните доказателства е постановено Разпореждане №23678 от 29.10.2019 г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което претърпяната от В. П. М. на 22.04.2019 г. злополука не е призната за трудова по

смисъла на чл.55, ал.2 от КСО.

Срещу разпореждането е подадена жалба вх. № 5101-21-750#3 от 14.11.2019 г., въз основа на която е постановено процесното Решение, с което същата е оставена без уважение като неоснователна и е потвърдено обжалваното разпореждане. Решението е връчено на жалбоподателя на 31.01.2020 г., видно от приложеното на л. 13 известие за доставяне.

В проведеното съдебно производство пред настоящата инстанция бяха изслушани разпитите на свидетелите Р. И. Коларска – Д. и Слави О. С..Съдът кредитира свидетелските показания като обективно дадени,последователни,логични и взаимно кореспондиращи си както и непротиворечащи със събрания доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от легитимирано лице, което има правен интерес, съдържа необходимите форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

След служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка, или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена неработоспособност или смърт. Следователно за да бъде възприета дадена злополука (инцидент) като трудова такава по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО, следва да са налице следните елементи на фактическия състав: внезапно увреждане на здравето, осигурено за този риск лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането/смъртта/, и причинна връзка с настъпилото увреждане.

Наред с това, съгласно чл. 55, ал. 2, т. 1 - 3 КСО, за трудова се приема и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до основното място на живеене, мястото, където осигуреният обикновено се храни през работния ден или мястото за получаване на възнаграждението.По делото е безспорно, че жалбоподателят е осигурено лице за социалния риск „трудова злополука“ по смисъла на чл. 4 от КСО, не се спори, че осигуреният е претърпял злополука, следствие на която му е причинена трайна неработоспособност.

За да приеме, че злополуката не е трудова, административният орган е приел, че е

налице липса на функционална връзка, която да обуслови настъпилата травма като такава „по повод на работата“. Мотивите за това са, че няма данни лицето, причинило травмата, да е имало някакви взаимоотношения с жалбоподателя по повод извършваната от него работа, а се касае за възникнал „конфликт и саморазправа“, както и че инцидентът е настъпил в частна собственост /подземните гаражи към блока, в който живее/. Тълкуването, което прави административният орган не съответства на дадено в закона определение и на същността на трудовата злополука и не може да бъде възприето от съда.

Разпоредбата на чл. 55 КСО не дава легална дефиниция на „обичаен път при отиване или връщане от работа", но се налага изводът, че става дума за повтарящи се действия и придвижване преди или след работа в рамките на минимално необходимото време за това, за да се приеме, че това е част от трудовия процес и е осигурен социален риск. Необходимо е осигуреният да не се е отклонил от обичайния си път при връщане от работното място.

В конкретния случай пострадалият е приключил работа в 17:30 часа и се е прибирал с велосипеда си на домашния си адрес. Около 18:12 часа, когато е пристигнал до блока, в който живее, слязъл от превозното средство и бутайки го, се е насочил към подземния гараж, за да го прибере. Настоящият съдебен състав счита, че така установеното време на придвижване с велосипед (около 42 мин.) попада в обхвата на минимално необходимото такова от работното място на пострадалия към основаното му място на живеене. Наред с това, следва да бъде отбелязано, че по делото няма данни и наведени от страните твърдения В. М. да се е отклонил от обичайния си път при връщане от работното място. Макар и частна собственост, подземните гаражи не могат да се приемат нито за място на живеене, нито за отклонение от обичайния маршрут, поради което мястото на злополуката категорично следва да се приеме за част от обичайния път на прибиране на жалбоподателя.

За да се приеме една злополука за трудова, е без значение поведението на пострадалия работник или служител, стига той умишлено да не е увредил здравето си. Обстоятелството, че инцидентът е станал с лице, за което няма данни пострадалият да е бил във взаимоотношения по повод извършваната от него работа, не изключва както предпоставката „внезапност" така и причинната връзка между внезапното увреждане и настъпилия резултат. Въпросът дали жалбоподателят е имал някакви взаимоотношения с лицето, причинило му травмата по повод извършваната от него работа (макар и жалбоподателят да е на длъжност „полицейски инспектор") е ирелевантен за определяне на злополуката като трудова.

Последователна е практиката на Върховния административен съд(ВАС) по въпроса, че когато увреждането е в резултат на действия на трето лице, умисълът на това лице да извърши престъпно деяние, в резултат на което е причинено увреждането на работника или служителя, е без значение за преценката относно характера на злополуката като трудова. Разпоредбата на чл. 55, ал. 3 посочва, че не е налице трудова злополука само когато пострадалият умишлено е увредил здравето си. В случая увреждането е причинено от трето лице и няма никакви данни В. М. сам да е

причинил увреждането. /решение№7101/10.06.2020г. адм.дело №6088/19г.VI отд./

От събраните доказателства по делото се налага извода, че в случая са изпълнени всички предпоставки за определянето на настъпилата злополука като трудова в хипотезата на чл. 55, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 КСО - по време на обичайния път при връщане от работното място до основното място на живеене на осигуреното лице - М., е настъпило внезапно увреждане на здравето му, което е причинило телесното и увреждане.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е постановено при неправилно приложения на материалния закон, поради което следва да бъде отменено, като преписката върната на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на съда по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата от 600 лева, представляваща заплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение, съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие /лист 92/.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, във вр. чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1040-21-52/27.01.2020г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт С.-град.

ВРЪЩА административната преписка на Директора на ТП на НОИ-С. град за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на В. П. М., [ЕГН] сумата от 600 лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: